

SITGES '97

(El festival intermitent)

David Desola

El Festival Internacional de Cinema de Catalunya, exCinema Fantàstic, ha estat enguany una proposta doblement intermitent.

Per una banda, la tradicional secció Fantàstica/Terror en convivència amb el nou certamen "Gran Angular" ha produït barreges bastant curioses, com és el fet d'assistir a la projecció retroactiva dels clàssics de David Lean *The bridge on the river Kwai* o *Lawrence of Arabia* i compaginar-ho després amb la presentació de films amb una temàtica propera al "gore", com *Memorias del ángel caído* o *Darklands*.

Per altra banda, ha estat especialment intermitent l'afluència de públic, qualificada partidistament d'èxit pels organitzadors, però inconstant pel fet de la saturació de cap de setmana i la manca d'assistents els dies feiners. La veritat és que entre setmana no es respirava l'ambient festivalenc que altres anys es feia notable totes les jornades del certamen.

La mostra va escalfar motors amb la presentació del segon film del mexicà Guillermo del Toro, *Mimic*, una cinta claustrofòbica a mig camí entre *Alien* i *Aliens* i fotografiada en tonalitats fosques i ambient gòtic, que esdevé el salt a la indústria de Hollywood del jove autor de *Cronos*. Els 4.000 milions de pessetes de pressupost han servit per comptar amb l'oscaritzada Mira Sorvino i gaudir amb uns efectes digitals voraginosos, però han fet perdre a l'autor la independència creativa del seu primer film i la màgia interpretativa d'en Federico Lupi, amb qui comptava en un principi per a un dels papers. Per a aficionats al gènere i interessats en els insectes dictiòpters.

Una nova pel·lícula del director de *Henry: Retrat d'un assasi*, John McNaughton, va inaugurar la secció "Gran angular"; es tracta de *Normal Life*, un thriller descarnat sobre la recerca del somni americà a qualsevol preu amb en Luke Perry (exBeverly

Hills) i Ashley Judd Interpretant un nou model de Bonnie & Clyde.

El mateix dia i a la mateixa secció, Stephen Fry, el Peter de Branagh, es posa a la pell d'Oscar Wilde en *Wilde* de Brian Gilbert, una rigorosa biografia de la turbulenta existència de l'escriptor anglès des de les seves primeres experiències homosexuals. La nota curiosa d'aquest film és que escenaris tan dispars com un cementiri italià, un café francès o unes comunitats mineres nord-americanes han estat rodades en localitats espanyoles com Alacant o Granada.

Deixant de banda *Retroactive*, una nova versió de *Atrapat en el temps* adaptada al thriller amb poca cosa més que bones intencions, i un producte de videoclub *Snow white in the black forest*, una psicoanalítica reconstrucció de Blancaneus amb Sigourney Weaver com a madrastra de luxe. La següent oferta interessant en el marc Fantàstic del certamen va

Trumpets of sun to silence fall
W. F.

“La veritat és que entre setmana no es respirava l’ambient festivalenc que altres anys es feia notable”

esser *Touch*, basada en una novel·la de l'escriptor Elmore Leonard sobre la manipulació religiosa i els perillosos fanatismes que l'envolten; el responsable d'aquesta histriònica sàtira anti-catòlica, divertida i desbaratada, és Paul Schrader, guionista habitual de Scorsese (*Taxi Driver*, *Toro Salvatge* i *La darrera temptació de Crist*) i director de films com *Hardcore* o *Blue collar*; a destacar l'èlenc d'actors, Skeet Ulrich, Bridget Fonda, Christopher Walken i Tom Arnold.

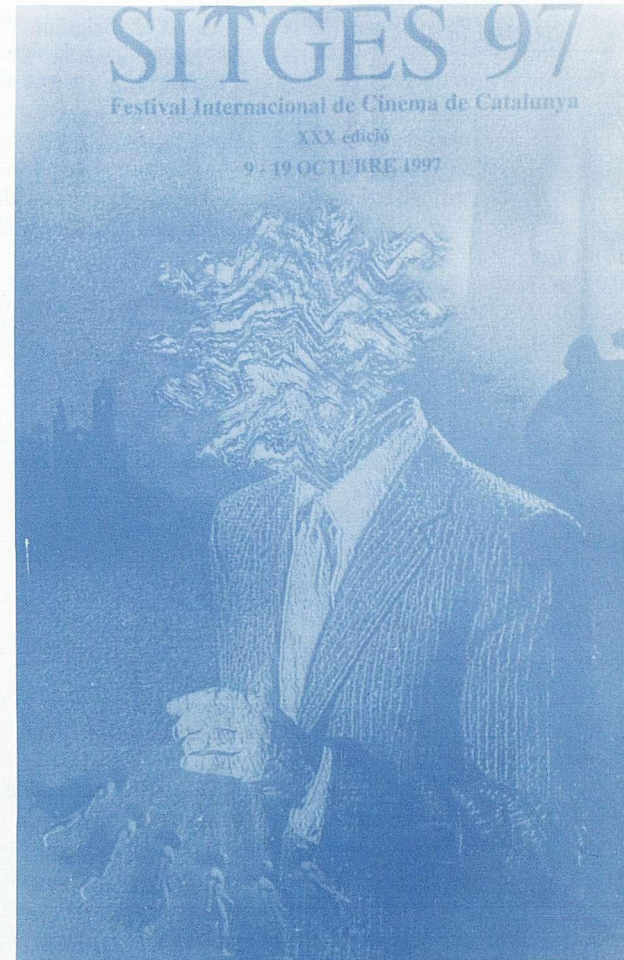
Tornant al “Gran Angular”, ens trobem amb *Notes from Underground* de Gary Walkow que, personalment, crec que ha estat una de les ofertes més interessants d'aquest àmbit de la mostra; es tracta de l'actualització d'un text de Dostoievski traslladat a la societat nord-americana contemporània amb una excel·lent interpretació de l'actor Henry Czerny. Absolutament recomanable, però, de difícil distribució a les pantalles comercials. Una millor acollida per part del públic i la crítica va rebre *Jerusalem*, retorn als seus orígens del cineasta Bille August, director de *Les millors intencions* i *Pelle, el conqueridor*, que havia ensopegat darrerament amb una insulsa superproducció europea, *Smilla*. *Jerusalem* és una llarga epopeia (177 minuts), paisatgística, retòrica i didàctica, que compta amb la presència en petits papers dels veterans Max Von Sydow i Olympia Dukakis.

Abans d'entrar en matèria pel que fa al repartiment de premis, on, com ja es costum a Sitges, hi han hagut insospitades sorpreses, m'agradaria comentar un film que es presentava fora de concurs per la senzilla raó que el seu director formava part del jurat; *Pequeños milagros* de l'argentí Eliseo Subiela, responsable de pel·lícules tan suggerents com *Despabilate amor*, *El lado oscuro del corazón* o *Hombre mirando al sudeste*. *Pequeños milagros* és una recerca de poesia dins la quotidianitat dels nostres temps, un film dirigit més al cor que no a la ment, una encantadora faula on la protagonista, Rosalia, caixera d'un supermercat, s'inventa una fantasia sobre fades per a suplir una manca d'amor a la

seva vida, mentre realitza feines voluntàries llegint Pessoa a un invident (Paco Rabal) i, paral·lelament, un científic que recerca l'existència de vida extraterrestre s'enamora d'ella a través d'Internet. Una pel·lícula tan imprescindible, sinó més, com les altres d'Eliseo Subiela i la millor opció de la temporada conjuntament amb una altra història de fades, aquesta més endinsada en la fantasia esotèrica, *Fotografiando hadas* de Nick Willing.

Els premis del certamen, com ja he dit, no han estat desprovistos d'alguna sorpresa inesperada; si bé l'any passat va esser *Fotos* de Elio Quiroga la que va triomfar inexplicablement a Sitges (potser gràcies al suport d'unes declaracions de Tarantino), aquest any ha estat *The Ugly* del neozelandès Scott Reynolds, que ha rebut contra tot pronòstic el premi a la millor direcció; la veritat és que no mereixia cap guardó, però és que, precisament, el de la millor direcció és el que menys mereixia aquesta “pel·lícula” sensacionalista, burda, fàcil i desigual. Automàticament oblidable..

Els altres premis, o la gran majoria d'ells, no han fet més que confirmar els pronòstics de la crítica: *Gattaca*, de Andrew Niccol, amb una sempre magnífica Uma Thurman, va alçar-se amb el premi a la millor pel·lícula i millor banda sonora; *Lawn Dogs* va ésser l'altre triomfador d'enguany, de John Duigan, que va comptar amb la producció de Duncan Kenworth (*Cuatro bodas y un funeral*) i que s'endinsa en la relació entre una nena de deu anys solitària fascïnada pels contes de Baba Iaga, y un jove que treballa com a jardiner a casa seva. Premis al millor guió (Naomi Wallace) i al millor actor (Sam Rockwell). La millor fotografia va ser per l'única pel·lícula espanyola premiada 99.9 del sempre inquietant Agustí Villaronga i que comptava amb la direcció fotogràfica de Javier Aguirresarobe. El premi a la millor actriu va ésser per a Reese Witherspoon, per la seva interpretació a Freeway d'una moderna i sofisticada Caputxeta. El premi als millors efectes especials sí que no va ésser cap sorpre-

sa, *Spaton* (Més de 600 efectes digitals diferents!... no sé si parlem de cine, ja).

A la secció “Gran Angular” sols cal destacar el premi al millor actor, que va esser per l'actor català recentment descobert per aquestes latituds, Sergi López.

Per acabar, no crec que la polèmica suscitada per la reforma del certamen sigui digna de menció; crec que tant l'Alex Gorina com la resta de directius del festival han fet bé de transformar-lo en una proposta multi-genèrica, però han de tenir en compte per a propers certàmens que per competir amb altres mostres (Donosti principalment) no n'hi ha prou amb omplir els caps de setmana. ❖